

SZILÁGYI DOMOKOS

Felezőidő

*Kályhában tűz lobog.
Indulok, indulok.
Indulok tájaimra,
szemügyre venni mind.
A szem alátekint,
és lát sok buta pászmát
a Koponyák Hegyén,
hol a Testet vigyázzák —
nem tömérdek egyén,
hanem tömeg. Barázdák
agykérgeren elmosódva.
A bőszület, garázdák
egyakarató sodra.
Éjjél. Éjfelekig
virrasztok, hogy midőn
(mikor?) elérkezik,
elérkezik, ne lepjen álom —
elérkezik, ébren találjon
a felezőidőm.*

Én csúnyácskám, én gyönyörűm

*Tedd, hogy szeressem magamat,
tedd, hogy az agyam, hogy a testem
ne csupán percekgig szeressem,
mint eddig — mert csak így lehet
Téged is, jaj, szeretnem, szívem,
ne szélsőségesen, de híven,
ne ily szeszélyesen, de hűn,
én csúnyácskám, én gyönyörűm,
én ósdi „keserédesem”,
kencétlenül is ékesen,
hogy világ minden éke sem
ér föl vele. Tedd, hogy a tested,*

*gyönyörködven, magad szeressed,
tedd értem, magadért te tedd
kibírhatóvá ezt az életet.*

Undor

*Az undorban is megfürödtem,
hisz undorokra, készre jöttem,
ezernyi undorral mögöttem —
tanulságos történelem.
Egek, de hisz nem volt ez önként,
és nem tudom, mivégre történt
ez éppen énvelem.*

*De most már mindegy, hogy kivel —
hajdan hittem: cipelni kell
más helyett is, s már nem tudom
ledobni terhem félúton.*

*Áltassatok, hülyítsetek:
az egyik fönnjáró beteg,
ágyban fetreng a másik.
Nemsoká a bódult világ
mindegy-agyamba vásik.*

Psalmus CLI

*Isten, ki e földre löktél
s ezer száakkal kötöttél
hozzá, — mért, hogy élhetetlen,
aki elmetélhetetlen
tőlük, halni gyáva —:
Isten, ennyi halhatatlan
csupán, amért éltem adtam?
Mért játszol hiába?*

*Isten, fényes fogvatartóm,
testem bilincsédbe hajtom,
bilincsédbe nincsen-lelkem —
mindenemben kínra leltem,
— volnék inkább árva!
Tartasz csak játékszerűl, ten
árnyékodban elmerülten —
mért játszol hiába?*

*Isten, kinek ügyse kellek,
mért bódítsz földi szerelmek
föl-fölvélő, lehulló,
meg-megújuló, kimúló
méreg-mámorába?
Várja lakóját a föld is,
mit számít, akárha ölt is —
s Te játszol hiába.*

*Istenem, ki földhöz kötve
tartasz foglyul már örökre
vagy fölötte vagy alatta,
mint ki mindenét eladta,
üres éjszakába
lökve, végleg virradatlan,
önmagam örökbe adtam.
Játssz tovább hiába.*

Harmincévesen

*Harmincéves korára ősz az ember,
fejbűbig rokkant harmincévesen.
Nem mer a világosságra kilépni,
nem mer meghunyni a sötétbe sem.*

*Furcsa hernyó az ember: hogy virágja
önnön benső részeiből kirágja —
kivedli, s élettelen-szárazon
utolsókat vonaglik már a szón.*

*Így mi. Én is így, Te is, szívem, így.
Hinnél, szegénykém, de hát mire higgy.
Majd ajtónkon — homlokunkon — megírjuk,
mint Dosztojevszkij hőse, hogy: egérlyuk.*

Zsoltár, vigasztalan

Mártának

*Bejártam a bejárhatót,
s tudni szeretném, mi van ott,
ott a bejárhatón túl.
Ahol vagy kijózanodik
avagy belébolondul
az elme, hogyha kondul
elállhatatlan kondulás
és kong és kong bolondul;
hiába földi rög szemed-
füled, hogy ne hallj és ne láss,
hiába szólítsz szenteket,
hiába párnás poklot
(az is utadba botlott),
hiába a fájós füvek,
nem-válogatós férgek,*

*hiába az életbe rúgnod,
hiába esdel szörpöt, lúgot
és bájitalt és mérget,
hiába ezerszer unott
szellemi szépség-koktumok,
csak nem tudod, csak nem tudod,
hogy mi van ott, hogy mi van ott,
miután a bejárhatót
bejártad a határig,
csak nem tudod, csak nem tudod,
hogy túlnan mire válik;
ebek harmincadján van minden,
csak ezt tudod — ennyi: az innen.
Ha megvigasztal az ige,
azt mondanám most: bújj ide.*

Gyermekek

*Rosszak? Nem mi, felnöttekül
vagyunk rosszak? Mint eleink
voltak, bizony, apánk-anyánk is —
ó, nem amiatt rosszak,
hogy a világra hoztak,
hiszen csak megint és megint
ez a vége (az eleje!) —:*

csak nem nézték meg eleve
ezt a vacak földet, mifajta,
hogy egyáltalán élni rajta
érdemes-é — úgyis befalta
eleinknek is eleit
és elejét is és az alját,
mint ahogy majd mohón befalják
utódaikat is örök-
falánk rögök,
s fölül, alul, elöl, mögött
oda jut mind, végignyögött-
végigröhögött-végigkába
élet után az éjszakába.

Rosszak? Nem mi, felnöttekül
s szüleink-eleink voltak rosszak,
hogy félig kész világra hoztak?

Én feleim, éjjeleim
határán hiába figyelek:
nem védnek védjelek,
s jobb nem gondolni földre-égre,
jobb nem tűnődni, hogy mivégre,
csak az marad, hogy védjelek,
ahogy tudlak, e vak világtól,
méregtől, ólomtól meg ágtól
s magamtól is megvédjelek.
Amíg kisdéd lángjaink égnek,
nincs helye ócska bölcsességnek.
Vár egy asszony és két gyerek.

GONDA ZOLTÁN RAJZA